

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XII. De nuptiis virginis Joannæ, & testimonio intaminatæ ejus
castitatis: quæ evenêre quamdiu cum suo conjuge in ædibus paternis
morata est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

"mantissime Domine, hic tuis me
 "affusam pedibus vides: castiga me
 "uiquequaque peracriter, pœnam
 "super pœnam dolorem super do-
 "lorem in me deplue, veniat mors,
 "oculus mihi vitam adime. Misera-
 "biles isti questus, apprime movere
 "apti, cor amantis illius Sponsi fau-
 "ciavere, adeoque voce amabilissi-
 "ma ad eam ait: Filia, non mihi tu
 "displices; neque unquam te dese-
 "ram, aut sine solatio relinquam.
 "Sanctos meos ablegabo, qui tibi
 "assistant teque tueantur, ut sic pu-
 "dorem tuum Virgineum serves in-
 "tactum. Age quod Parentes tui iu-
 "bent; quibus enim de causis id fiat,
 "te lateat. Suavibus hisce verbis tri-
 "stissima Virgo tranquillitati reddi-
 "ta est. Serenata est tempestas cor-
 "dis eius, exortaque est animæ eius
 "nova & iucundissima lux, perquam
 "illustratus ei est intellectus, ani-
 "musque in plena verbi Divini im-
 "plendi fiducia stabilitus fuit. Quod
 "vero Divinam ordinationem adim-
 "plere obedienter posset, adiit ma-
 "trem suam, significans paratam se
 "ac promptam in omnibus iussis il-
 "lius obsequi. Mater ut conspexit fi-
 "liam suam lato animo negotium
 "illud aggredi, summo ob id gaudio
 "persusa fuit. In veritate summe mi-
 "randum est, in consideratione na-
 "turalis inclinationis & ingentis affe-
 "ctus quo parentes cupiunt suis filia-
 "bus optime ab se provisum esse;
 "quod tam illibentes ac inviti Chri-
 "sto cælesti Sponso eas desponsari
 "sinant, ac quandoque prorsus re-
 "nuant, ut nimirum illas terreno cui-
 "piam homini tradant, qui nonnun-

Accepto
 DEI res-
 ponsa Io-
 enna ani-
 monstran-
 guatur.

quam deterius quam mancipium
 eas excipit & tractat. O cecitatem!
 Historia præsens errorem hunc lu-
 culenter demonstrabit, & cuius in
 exemplum ob oculos ponet.

CAPUT XII.

De nuptiis Virginis Ioanna, & testimo-
 nio intaminata eius Castitatis: quæ
 "venere quamdiu cum suo
 Coniuge in ædibus pa-
 ternis morata
 est.

S Piritus sanctus in Cantic. cant.
 (Cant. 2.) ait sponsam suam esse
 sicut lilium inter spinas. Istud
 unanimi Sanctorum Patrum sen-
 tentia, Beatissimæ Virgini Mariæ,
 eiusque invictæ atque intactæ Vir-
 ginitati applicatur. Quippe sicut
 lilium odorem suum candorisque
 venustatem inter spinas conservat;
 sic etiam Virgo Maria purissimam
 castitatem in periculoso Coniugii
 statu conservavit. Nulla equidem
 pura creatura reperitur, quæ cum
 hac Regia Virgine componi pos-
 sit: nihilominus tamen debita di-
 stinctione & analogia servata, Vir-
 ginem nostram Sororem Ioannam
 in puncto isto cum Virgine MA-
 RIA perbelle comparare possumus:
 siquidem Ioanna nostra totis
 fere 40 conjugii sui annis adjuvante
 DEO illibatam virginitatem ser-
 vavit, & toto vitæ tempore integrā
 possedit. Ipso annorum in flore, Ioanna
 nempe tredecennis præfata Mat-
 thiæ Ortizio matrimonio est copu-
 lata. Nuptiæ splendido copiosoque
 apparatu ac festivitate, quemad-
 modum

Ioanna
 nubit
 Matthiæ
 Ortizio.

Intothalamum vocata.

D. Paulum Apostolum in vocat.

Qui eam confortat.

modum eiuscemodi nobilibus opulentisque Coniugibus conveniebat, celebratae sunt. Vbi canatum est, dum interea Mater Sponsusque in accommodandis hospitibus occupantur, clam in observata se Virgo praefata e convivio subduxit, suumque ingressa Oratorium Infanti IESU cor suum aperit calentibusque infusa lacrymis obtestatur, quandoquidem iamiam discrimen sibi imminet, velit suae promissionis memor, se protegere, illasque servare. Sic quasi in agonia constituta prolixiusque orans geniales ad thalamos & cubile hymenaei evocatur. Hoc enim vero tristius illi accidit, quam si ad tumulum vocaretur. Ea in angustia, oculos suos in caelum levat, forteque tunc simul imaginem Divi Pauli Apostoli conspicit, ensen manu gerentis, eum itaque allocuta ait: Sancte Apostole, nunc tempus est, tuo ut gladio generose utare, tuere illo notam tibi illam Sponsi mei celestis margaritam, virginatatem scilicet ipsi sacratam dicatamque. Ne timias filia, respondit Divus Apostolus: Dominus tecum est ad tuendum atque ut sponsam suam te custodiendum. Age tu, quod ex parte tua agendum tibi incumbit; virginatatis decus toto vitae tuae tempore nunquam perdes. Ab hisce Sancti Apostoli verbis, Virgo coniux ingentem cepit animum, mentique tranquillitatem induxit, terpsit lacrymas, descenditque ad inferiora aedium, lata quidem, sed pudore virgineo tincta rosamque referente facie ac humili sui dediti-

one marito se stitit. Quam zelotypus vero fidesque sit suis DEUS, statim id Sponsa eius experta est. Ipso enim in thalami ingressu aspectabilem cernebat ad sponsam lateris unius suum Genium tutelarem alterius vero Divum Franciscum, ad tutamen defensionemque suae virginis puritatis, quo nimirum tali praesidio illius virginitas intacta conservaretur, quod Divinum tutamen per totum eius coniugii tempus perseveravit. Nullum itaque periculum passa est DEI sponsa virginitatis amittendae, quin potius in periculoso igne coniugii sicut aurum probata ac depurata evasit nitidior. Neque id adeo mirandum, dum perpendimus, quod custodiretur ab uno Angelo & uno Seraphino, qui fortiores animo iioresque essent quam illi fortissimi ex Israel, qui lectulum Salomonis amiebant & tutabantur. (*Cantic. 3. v. 7.*) Grande hoc miraculum, quale est, quod mulier coniugata, tanto temporis intervallo in matrimonio intacta semper virgo permanferit, postmodum in Religioso statu non longe ante suum decessum, tali ut dictum est modo illa declaravit, dum nimirum spirituales eius praefides ex ea veritatem hanc, interposita iuramenti religione, exigent. Est igitur ingens istud prodigium solius Divinae omnipotentiae opus, hisce nostris temporibus merito summe venerandum, perinde ac illud Exod. c. 3. v. 2. ubi tenui ligno robusto totaliter flammis ignium flagrans, haud tamen consumebatur aut laedebatur. Poterat quidem virgi-

*Divinitus à contractu Mari-
ti custodia-*

R11
36

Virginitatis secretum Ioanna nunquam marito revelavit.

virginea nostra Coniux exemplo Divæ Cecilie marito suo præfatum secretum revelare, talique pacto multas ingentesque ærumnas, quæ ex occultatione istius miraculi illi provenerunt evadere, nihilo tamen minus velut Virgo sapiens illud summa prudentia oeculuit, potiusque DEI amore dolores ac cruciatus pati voluit quam sacramentum hoc Regis sui ac Sponsi pro palare. Quoniam vero carnalis virorum in coniuges suas amor, haud quaquam pura est animi affectio, sed naturalis appetitus ac lascivia corporis, Matthias vero Ortizius videbat, quod carnalem eam affectionem cum sua uxore actu maritali explere impediretur, nulla pulchritudinis eius suavissimique agendi modi habitâ ratione totus ab eâ animo est aversus, sic ut omnia, quæ illa ageret, quæque non ageret æque ei maxime displicerent, cuncta item eius facta elevando atque exprobrando ceu improba obtruderet. Si quo in manuali opere, ut simbrisiis auro sericove texendis occuparetur, irascebatur, aiebatque opus illud ad eius sustentationem necessarium non esse, si nihil operaretur increpabat eam ut desidem magnamque Dominam seu Madam sarcastice appellabat. Si domi desideret, arguebatur ut fatua ac incivilis erga vicinos, si foras processa fuisset garrula & vaga audiebat. Si corpus ornatus vestiret luxui dedita & lasciva, sin vero sordida & mucosa habebatur. Oratio centebatur simulatio ac hypocrisis, alias sine oratione audiebat parum

Maritus Ioanna scotus ab ea avertitur.

Christiana. In summa, odium aversioneque efficiebat ut ei nusquam non adversari videretur. Morabantur eo tempore apud soceros: siquidem nuptialibus pactis ea conditio & clausula fuit inserta, ut toto quadriennio Parentes illius, suis in adibus eos alerent. Sic ergo dum convivunt, videntque parentes, quod filia eorum tam contemptim a marito suo haberetur, tamque male tractaretur, incipiebant & ipsi ab eo dissidere & averti, & ille vicissim a soceris: In hoc confuso rerum animorumque statu, innocens Ioanna alienam culpam caro equidē solvere debuit. Mater eius, uti & maritus pessime eâ utebantur, ac ipsamet etiam magnos pariter sibi cruciatus inferebat. Non solum eam acri objurgatione incessabat mater, sed & alapis genas contundeat, quippe quæ opinaretur, Ioannam in urbanitate sua ac morositate dissidii aversionisque marito præbere causam. Matthias vero maritus eius tanto asperius duriusque cum uxore agebat, quod putaret ex Ioannæ delationibus ac querimoniis, quas apud parentes de se, ut male opinabatur, faceret, aversionem eorum provenire: illa etiam ipsa graves acresque de se fumerat pœnas, faciebatque cruentas flagellationes, timore ne suæ culpæ atque delicta, omnis mali causa essent. Ita undique perferibat martyrii pœnas, in corpore quidem præ graves cruciatus, in anima vero per scrupulos timores, & angustias. Dum igitur tam furibundis cor eius agigaretur turbinibus, nullum ei supererat

Pessime a Matre & marito excipitur.

Undique afflicta ad Deum confugit.

pererat refugium, nisi Oratorium, ubi triste cor apud dilectum suum nonnihil relevaret. Quadam vice cum solito plus anxietur, audiebantur profusi elata voce sequentes "questus. Quid hoc rei est mi "Sponse? Maritone ego iuncta sum "meimet amoris aut voluptatis "causâ, an ut voluntati tuæ obsequerêr? Si igitur ego in hoc voluntatem tuam feci, qui me in hac tam magna tribulatione deseris? "Si tibi placet ut moriar, age, interfice me semel, ne tot mortibus obeam. Vide ô Domine, quam iam sensu omni destituar, atque tota consumar. Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma. Iam me primis in initiis vires ad tanta patiendâ destituunt. Mi "DEUS quidnam vis me facere? "Ioanna mea, respondit illi DEUS "nec dum pati cepisti, aut Crucis pondus experta es. Via hæc longatibi per acerba dolorosaque erit. Bono tamen animo esto; ego tibi semper adero. Quod si totam in me tuam collocas fiduciam, omnia ista superare poteris, ego tibi animos roburque suggeram. Tali modo DEUS ducit suos, per spiritualem viam Crucis. Nunc eis animas addit & solatium præbet, nunc onerat iterum doloribus, afflictionibus, ac miseriis. Et hoc quidem agit ne eleventur superbiâ, sed undique sese humiliant. Solatio vero eis adest, ne forte pusillo fiant animo atque in desperationem labantur. Eâ ratione adiguntur Electi eius pœnis ac doloribus DEUM

in necessitate requirere; consolatione autem Divina confirmantur ad eum constanter sequendum, dum nimirum gratiam favoremque eius degustant.

Cum itaque aversio illa in dies inter socrum generumque cresceret, crescebat pariter inter hæc domestica diffidia, dolor & afflictio innoxie coniugis. Intimus cordis eius dolor facile in vultu notabatur magnamque ciebat commiserationem. Nunquam sic visâ est oculis, aut sine profundo è pectore ductis, valideque animos moventibus suspiriis. Hæc ubi omnia sic fieri Pater vidit, putabat cor sibi præ dolore direptum iri. Et quia animus eius diutius hæc ferre non valuit, cogitabat Neo conjugibus proprias adhabitandum ædes quantocyus procurare. Mater vero proposito huic ut assentiretur induci non potuit, quippe quæ filiam suam ut Mater impendio diligeret ægreque pateretur eam ab se divelli, solamque ita cum marito degere. Principium, quod vidit huius tragediæ facile indicabat qualis sequuturus esset Epilogus. Si homo iste, agebat, cum filia mea in oculis conspectuque parentum tam tyrannicè agit, quid oro fiet, ubi nullus aderit, quem timeat, aut respiciat, vel qui ei obsistat? Nunquam ego in id consentiam, nunquam id conspiciam, citius ego illi vitam adimam: melius à materna cadet manu quam ut sub jugo ac potestate tam trucis efferique hominis vivat. Sed hisce etiam obstantibus affecuta

G

tamen

ille vero
confortas
eam.

Qualiter
cum suis
agat
DEVS.

*Mater e-
migran-
tem dire-
ctat.*

tamen non est, quod intendit, quippe contra eius etiam voluntatē jam pomus quædam quæsitā & inventa fuit. Ubi igitur omnia iam appa- rata atque ad discedendum fuere dis- posita, designata emigrationi ad- venit dies, Ioannaque pallio His- panico operta matrem adiit eidem valesfactura. Illic enim vero mater præ dolore mentis impos, alte cla- mare cepit. Non tu, vociferaba- tur, non tu hinc discedes, prius ego te vita privabo. Et cum dicto velut furibunda Tigris inmani rabie in filiam involat, unguibus dilacerat, graviterque miseræ Ioannæ vultum confauciat, adeo ut hebdomadarum trium spatium, & ultra in hominum conspectum venire ausa non fuerit. Qui ergo huic tragædiæ interfuere compescebant matrem; dicebantq;: Domina, nunc debueras, filiam tuā solari, & quomodo ita eam tractas, ut nobis cor diffiliat? Est ea prorsus instar Angeli, utque uni tibi complaceret, huic homini denupe- rit. Sinite me, agebat furias spirans Mater. Satiū est ut iam semel à mea manu hic intereat, quam ut iste mortalium pessimus eam sæpius vitā privet. O tristissima Virgo! O afflictissima Coniux! ubinam loco- rum nullum sustinebis Martyrium, quando etiam illi, qui te diligunt, sic excruciant?

Omnia illa sicuti & excessum è Paterna domo maximo doloris sensu excipiebat Ioanna; nihil ta- men ita penetrabat animam eius, quā separatio à suo parvulo IESU, qui totum illi cor rapuerat, & cap-

tivarat. Ascendit ad eum sursum vale illi ultimum dictura. Erat fa- cies eius operta pallio plurimisque item lacrymis. Vix pedem in Sa- crarium intulit, & ecce, apparet il- li Divina Maiestas velut amabilis infans. Species vultus eius clarior erat multo & pulchrior Cælo, ra- dianriorque sole aurea cæsaries. Tuniculā tectus erat colore violas referente, coronatus spinis, cruce onustus, humeros; spectaculum istud usque adeo cor amantis Spon- sæ ferit, ut proprii oblita doloris, ocyssime accurreret ad auferendam ab eo crucem. Dedit eam illi Do- minus, dixitque: suscipe illam spon- sa mea. Baiulabis eam cum pluri- bus annis; nec animus tibi roburq; deerit, nam ego te adiuuabo. Hoc- que dicto benedictionem suam ei impertit, viderique desiit. Hoc viso ac Divino favore, summe qui- dem confortata fuit optima Virgo, nihilominus tamen remansit plena timore & angustia. Ignorabat ad- huc quorsum nam terribilis ista de- nuntiatio ac præsignatio collimaret; perpendebat quoque pondus cru- cis illius, quæ humeris eius impo- sita, nec non amarum calicem, qui ad bibendum ei porrectus fuerat. Una quidem ex parte assistentiam gratiæ Divinæ sentiebat, altera ve- ro repugnantiam humanæ fragili- tatis; Oriebaturque in illa eo pacto talis conflictus, qualis sponso eius cælesti Oliverano in horto contigit, qui in consideratione suæ passionis amarissimique calicis, quem iam bibiturus erat, maximum con-

*Anima-
tur à
Christo
ad Crucē
ferendā.*

*Sed con-
trarius in-
modum
Christi af-
fectionibus
conflicta-
tur.*

fluctum adversarum duarum affectionum in humanâ voluntate sua expertus est. Juxta inclinationem quidē sensualem illibenter patiebatur, quoniam tam horrendus dolor humanæ creaturæ tam contrarius est. Libenter verò pati voluit, quia id Patri cælesti ita placuit. Affectio hæc alteram humanam vicit, & humana tandem voluntas cum Divina coaluit. At vero ista conformatio, prout Theologi nostri passim asserunt (*Ambr. Crysof. & alii apud Lorinum*) cum tam vehementi patris sensitivæ doloris acerbissimi sensu, tantæque anxietate ac tristitiâ animæ Christi facta est, ut facer illius cruor copiosè eruperit, & ad solum usque defluerit. Pari ratione, in ponderosâ crucis, atque gravissimæ afflictionis consideratione, quam perperessura erat Sponsa eius, duæ adversæ affectionum factiones animam eius oppugnârunt. Parte unâ pugnat debile corpus, & abnuebat crucem portare, & hoc fuit naturæ conveniens. Altera vero parte cupiebat spiritus pati, & istud operabatur Divinus amor. Ad extremum amor Divinus humanum vicit, humanamque voluntatem Divinæ univit. Porro lucta hæc tanta cum naturalis propriique amoris anxietate contigit, ut tametsi tantum sanguinei sudoris profluvium balneumque secutum non fuerit, ad minus tamen sponsa Christi summâ tristitiâ timoreque circumfusa, gemino in lacrymarum rivo abundè balneavit.

Parens ubi tam longas filiam suam nectere moras vidit, maritusque eam præstolaretur, ascendit sursum ad

Oratorium. ubi triste sane ac miserandum spectaculum utrinque exhibitum est. Cum etenim Pater joannæ suæ maestitiam angustiamque lacrymis iunctam conspexisset, & ipse in lacrymas solutus est, atque inde filiæ geminabantur lacrymæ & angustia. Neuter alterum alloqui potuit, quoniam ingenti dolore amborum corda veluti gelu adstricta obriguere. Paulo post parens elevavit oculos suos ad notum filiæ suæ dilectum, videlicet infantem IESUM, aitque ad eum gravi cum animi motu ac Devotione. O mi DEUS ac Domine quam spisso errore ego falsus sum, dum Divinæ tuæ vocationi restiti, meque a cupiditate uxoris meæ in transversum agi sum passus. Poteram tibi filiâ meam in sponsam tradere, & dedi eam, eheu! viro, qui peius ea utitur ac abiecto quopiam mancipio. Reus sum infelix huius coniugii, doloresque illos, quos nunc perperior me promeritum confiteor. Filiâ verò mea hac in re omnino culpa vacat, veluti tu ô DEUS, optime nosti. Ne igitur peccata mea imputare ei velis, ab eâ exigere, quod ego peccando contraxi. Vide quomodo veluti ovicula ad macellum progreditur. Merito namque formidandum, ne Tyrannus iste, si cutrulentus Leo eius sanguine rabiem suam exfatiet. Apud te solum ô Domine invenire potest gratiam & auxilium. Quapropter eam ego totaliter in tuas trado manus. Tu velis eam semper tuæ protectionis virtutem experiri. Mi DEUS ac Domine, qui es omnium desolatorum

Sero nimirum sapit pater.

R III
36

"latorum derelictorumq; refugium
 "adesto illi in afflictione, in omni
 "necessitate ac adversitate, tuere
 "eam in certamine ac protege ubi
 "vis ut verus Sponsus. Oratione
 "completa, conversus Parens ad
 "Ioannam ait ei: dilectissima mihi
 "toto è corde filia, agnosco plane
 "nunc, quam merito lacrymis dif-
 "fluas, tibi que metuas. Cum vero
 "notus tibi perspectusque sit amor
 "in te meus, bono esto animo: con-
 "fide quod ego tanquam pater, nun-
 "quam te derelinquam. Si itaq; ma-
 "ritus tuus, nobilibus tuis natalibus,
 "tuæque honestati convenienter te.
 "cum non egerit, tum ego te ab eo
 "separabo & ad me recipiam, vel
 "certè de claustrali aliqua habitatio-
 "ne tibi providebo, quò illic primæ
 "tuæ vocationis executioni pro posse
 "vacare, ac sine mortalium illius ti-
 "more, in pace ac quiete DEO ser-
 "uire possis. Ad perficienda hæc,
 "præsto mihi sunt, DEO laudes,
 "media sufficientia opesque. Perlu-
 "benter etiam omnes meos thesau-
 "ros atque divitias imò & vitam in
 "tui auxilium protectionemque im-
 "pendā. Quare nunc terge ab oculis
 "lachrymas, mihiq; valescito. Post
 "hæc ambo sese mutuo amantissime
 "complexi sunt, ac posteaquā ei bene
 "precatus fuisset, deduxit eā optimus
 "Pater manu prehensam, in inferiora
 "ædium, maritoque suo eam contra-
 "didit. Hisce tristissima filia supre-
 "mum valedixit paternæ domui, fo-
 "rasque non sine ingenti pavore ac
 "dolore egressa est. Quoniam verò
 "novæ illæ ædes, adhuc dum sat in-
 "structæ à suppellectili non erant, de-

Domo pa-
 terna Io-
 anna e-
 greditur.

duxit eam interea maritus ad Sororis
 suæ domum, quæ Burgi probo cui-
 dam DEUMque timenti Doctori
 matrimonio iuncta erat. Doctori
 huic Medico Joannæ nostræ magnæ
 virtutes, ac præstantissimæ cæli mu-
 nera apprimè cognita fuerant, ob
 quæ cum is eam summè diligeret,
 magnæque haberet in reverentiâ,
 nemo præsentē illo quidquam ei in-
 ferre molestiæ audebat, verum eo
 absente non maritus modo, sed &
 soror eius eam verbis factisque gra-
 viter affligebant. Innocens è contra
 Virgo non aperiebat os suum; sed
 omnia æquo, patientique animo,
 mansuetus veluti agnellus sustine-
 bat. Verum non longo hæc durarunt
 tempore, brevi namque Matthias
 Ortiz domum suam plenè instruxit,
 & posteaquam fratribus valescisci-
 set, abiit solus cū sua conjugē coha-
 bitaturus. Ut ergo domum subiit,
 solusque cum uxore sua degeret, in-
 tuitus eam uti truculentus leo, hæc
 aut similia ad eam protulit. Nunc
 "tu in mea unius es potestate, nec a-
 "liud tibi est reliquum refugium,
 "præterquam solius DEI. Quis-
 "nam toto orbe est, qui te defendat,
 "aut è manibus meis eripiat? Nunc
 "itaque mihi parendum est ad jota,
 "usq; ac apicem, nullâque in re vo-
 "luntas tua tibi perficienda. Regula
 "universalis hæc tibi esto. Jam verò
 "probe animum adverte ad id quod
 "tibi dico. Primò ea tibi ratio est in-
 "eunda, perinde ac jam parentes ne-
 "cessarii que tibi essent demortui.
 "Parentum tuorum ædes nunquam
 "deinceps adibis, nec familiarium
 "aut propinquorum ullum alloque-
 ris

A Marito
 ac Sorore
 eius variè
 vexatur.

Domum
 deductam
 ut mari-
 tus allo-
 quitur.

Vide ge-
nuius
Lycan-
tropi vi-
sura.

“ris, si fortè Mater tua in plateâ aut
“templo te offendat, nec tunc ei lo-
“qui licebit. Et attende ut in omni-
“bus his, quæ tibi nunc præcipio ad-
“unguam obedias. DEUM si quis-
“dem testor, si in rebus hisce lapsa
“errore fueris, aut in quoquam exor-
“bitâris; me tibi perquâ severû cru-
“delemq; tortorè carnificemq; futu-
“rum, qui corpus tuû frustatim disse-
“cet. Misera Virgo, quæ gravissimo
cum timore ac turbatione præcepta
mariti audierat, humile ei respon-
“sum dedit. Domine, inquit, quod
“præcipis hoc ego exequar, sedulo-
“que semper connitar, ut tibi in om-
nibus morem geram. Quisque hic,
cui viscera commiserationis insunt,
facile cogitare potest, quis tum ani-
mus huic quindenni coniugi fuerit,
quando terrifica illa minantiaque
verba à marito suo proferri audit;
quæ non horrenda tormenta ac sup-
plicia sibi imaginata fuerit; dum ni-
mirum in talis hominis potestate,
qui eam internecino prosequere tur
odio, velut inter ungues efferati fa-
me lupi destituta omni præsidio ovi-
cula, se constitutam, & super hæc
omnia præclusas undique vias exi-
tusque anxio cordi suo ad levamen
capiendum seu quodpiam apud ho-
mines quærendum solatium, vidit?
Siquidem reverti ad parentes erat
Religioso eius imbutoque spiritu
DEI animo prorsus contrarium;
quoniam suâ opinione hoc aliud non

esset, quam de cruce descendere
DEO que tergum obvertere. Alterâ
parte apparebat importabile ac su-
pra humanas esse vires, tali cum ho-
mine solam convivere. Eo in lucta-
mine desolata & anxia Sponsa no-
stra, quandoquidem nullum apud
homines repertura erat solatium,
sub umbram protectionis Sponsi sui
cælestis confugit. Secessitque in se-
paratum abditumque suæ domus lo-
cum, seque ei totam obtulit dicens:
“DEUS ac Sponse mi Crucifixe,
“sæpius me à juventute mea ad cru-
“cem tuâ cruce invitasti. Multum
“sanè non est, ut ego pro te patiar,
“dum tua ingentia tormenta quæ
“pro me sustinuisti considero: Ani-
“mus mihi quidem ad patiendum
“non deest, veruntamen pertimes-
“co, ne uti fragilis homo in crucis
“via impingam, titubem, labar, teq;
“offendam. Da modò mihi vires,
“& da Crucem, ageque mecum juxta
“Divinam tuam voluntatem; nunc
“in arena atq; congressu verfor, oro
“igitur, ut tuum divinum benepla-
“citum impleatur. Ad hunc igitur
modum Virginea sponsa & conjux,
matrimonii, seu potius patimonii
dolorisque statum per diu-
turni martyrii pæ-
nas est exor-
sa.

Facta in
agonia
sponsa
nostra ad
Crucifi-
xum con-
fugit.

FINIS LIBRI PRIMI.

G 3

LIBER II.